

İLK YAR' da EYLÜL BAŞKA OLURMUŞ

Ali Sülük, ODTÜ Fizik

Saniyeler dakika, dakikalar saat olmuştu, takvim yaprakları ise tek tek dökülmüştü yarınlarından. 16 Eylül'ü bugün. Eylül projesi vakti doğmuştu ufuktan. Malzemeler özenle hazırlanıp gönderilmişti sahiplerine. Sıra bizdeydi, biz de gidecektik artık sahip olamadığımız, ama bizim olan o dünyalara. Ben gidemeyecektim Eylül'e aslında. Ardahan'a gidiyoruz, Kars'a gidiyoruz dendi. Gitmezsem olmaz dedim işlerimi iptal edip çıktım yollara. İlkyar Yaz Bilim Okulundan çocuklar da vardı o diyarlarda. Bir otobüs dolusu güzel insan. Hepsi birbirinden güzel, hepsi birbirinden hayat dolu. Hepsi de yolları neşeye çevirdi. Kulağım da canlanan buram buram Anadolu kokan türküler ise beni yolla akraba eyledi.

Havada uçan kuş ben, şırl şırl akan su ben, çayırdaki otlayan at ben, gökyüzü ben toprak ben. Hepsi kanımın beslendiği damar. Şarkılarla, türkülerle ve kahkaha dolu sohbetlerle çabucak bitiverdi 17 saatlik yol.

İlk durağımız Yemyeşil dağların arasında ufacık bir beldeydi burası. Gürcistan hemen yanı başında, Ardahan'dan daha yakın. Telefonumuz Gürcistan'a hoş geldiniz diyordu ilk adımımızı attığımızda. İşte tam bu sınırda bir okul; ülkemizin en kuzeydoğusundan doğan güneşi, dünyayı aydınlatacak gençler yetiştiriyor. Sadece birkaç öğretmen karşıladı bizleri güler yüzleriyle.

Parmaklarım

yanağını okşayacak, kollarım sımsıkı sarılacak, gönlüm kendini ısıtacak bir çocuk arıyordu etrafta ama hiç çocuk yoktu. Okul yok diye gelmemişlerdi daha. 17 saatlik

Resim 1. İlkyar projeleri birbirinin tekrarı, ama proje her defasında bambaşka seyrediyor, çünkü güzel çocuklarımız farklı, gönüllülerimiz farklı... Çiviler ellerde, "gerçekten çıkar mı bu Ali Abi?".

yol yormamıştı, hiç çocuğun olmaması yormuştu bizleri. Akşam oldu mışıl mışıl uyuduk. Çocuklar için hazırдық artık sabah uyandıığımızda.

Güneş yavaş yavaş yükselirken dağların arasından çocuklarda geliyorlardı okullarına. Her birine birer çivi verdik. Çözmeye çalışıyorlardı. Kimi sallayarak çıkarmaya çalışıyor, kimi çivileri kırmaya çalışır gibi çekiştirip duruyor kimileri de “abi/abla nasıl çıkartılıyor bunlar?” diyerek bizden yardım istiyorlardı bizde “pes etmek yok!” diyerek onları çözmeye teşvik ediyorduk. Daha sonra etkinlikler başladı. Hepsi pür dikkat etkinliklerini dinliyor zil çalınca da koridor deneylerini izleyip şaşkın yüz ifadeleriyle tekrar etkinliklerine dönüyorlardı.

Benim etkinliğim bu projede de astronomiydi. Çocuklarla birlikte bir uzay gemisine binip evreni dolaşıyorduk, onlarla birlikte gezegenleri, yıldızları, galaksileri, kuyruklu yıldızları, süpernovaları, kara delikleri ve daha nice şeyleri keşfediyorduk. Etkinlikte olabildiğince eğlenmelerini, gülmelerini sağlıyordum. Çünkü onlar güldükçe evren daha da güzelleşiyordu benim için.

Güneş giderek alçalıyordu tepeden. Etkinlikler bitmişti artık. Dışarıda oyunlar oynuyorduk hep birlikte. Birazcık futbol, birazcık voleybol, birazcık ip atlama, birazcık uçurtma, birazcık çocuk ve birazcık özgürlük, mutluluk....

Akşam olduğunda ise Hüseyin hocamızın sunumunu izledik çocuklarla yıldızların altında. Teleskop ile aya bakacaktık ama ay o gece geç doğacaktı. Bizde aya bakamayınca karşıda ışıkları yanan caminin minaresine baktık teleskopla. Sonrada doğruca yataklara.

Resim 2. Hiç bilemiyor ve hesap edemiyorsunuz... Bir günde ne olur ki? Çoğu kişinin söylediği şeyleri söylüyoruz, ama dokunarak... Onlara önem verdiğimizizi giderek, dokunarak ifade etmek, kelimenin anlamının yerine oturmasını sağlıyor...

Sabah erkenden uyanıp yeniden yola koyulduk. Şimdi de yeni bir okula gidiyorduk. Oraya vardığımızda çocuklarda yeni yeni geliyordu okuluna. Gördüğümüz her çocuğa çivi veriyorduk. Onlar da minicik elleriyle çözmeye çalışıyorlardı. Zil çalınca

koştuk sınıflara başladık etkinliklere. Yine bir uzay gemisi bu sefer yolcular farklı; gezdik durduk uzayda kahkahalarla. Okullar açılalı 1 gün geçmişti. İlkokul da vardı burada, 1. Sınıflar bizleri öğretmenleri sanıyorlardı. Burada ki etkinliklerimizi de bitirdikten sonra başka bir beldeye geçtik.

Vardığımızda saat 4 gibiydi. Otobüsümüz okula girer girmez bahçede ki tüm çocuklar koştular geldiler hemen yanımıza. Ortalığı güneşten daha çok ısıtıyorlardı. İnsan hepsini teker teker kucaklamak istiyordu. Hepsini tek tek kucaklayamasam da hepsi ile oyun oynamaya çalıştım. O sırada bir çocukla tanıştım. Adı Emre idi ama biz ona Jeff demiştik çünkü ona birazcık küçük gelen ama çok sevdiğini düşündüğüm t-shirt ünün üzerinde Jeff Hardy yazıyordu. Proje boyunca da adı Jeff olarak kalmıştı. Mektuplarında da Jeff olduğunu hatırlatacağını söylemişti. Onunla birlikte yemeğe geçtik ve güzelce karınlarımızı doyurduk. Ertesi gün etkinliklerimizi bitirip yeni bir okula geçtik. Burada tam 4 okula birlikte etkinlik yaptık ve hepsinin de gündüzlü olmasından dolayı erken ayrıldık buradan.

Otobüsten indiğim anda yeni okulda hissettiklerimin cennete ilk adımını atan kişinin hissedeceklerinden daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Gerçek evime gelmiş gibi hissettim. Yüce duygular göğsümde şaha kalkmıştı. Bütün çocuklar bana baktığında ise ben kıyamadım onlara bakmaya. Hepsinin kendisi aslında insanlığın özüydü.

Çiviler dağıtıldı, çocuklarla tanışılmaya başlandı. O ara Metehan bize şemmamme halayını öğretti, Demir de o güzel sesini bizlere tanıtmaktan hiç çekinmedi birkaç türkü söyleyiverdi oracıkta.

Resim 3. Heyecan, gülümseme, sevgi, yaptım, yapabiliyorum, hem de herkesten önce çözdüm... Elbette yeterki pes etme her problemi de çözersin, yeterki kendine inan, güven... Unutma, sen de en az yaşlıların kadar akıllısın,yeterki bu aklı çalışmayla emekle besle...

Sonra yemek için yemekhaneye geçtik. Koskocaman bir yemekhane. Tüylerimi diken etmişti. Yemeğin ardından Hüseyin hocamızın gece sunumu için çok amaçlı salondaydık. Önlerde bir çocuk gördüm. Üzerinde Süpermen t-shirt ü vardı. Biraz hareketliydi. Yanına gittim ve gel birlikte izleyelim sunumu dedim o da kabul etti. Bir koltuğa ikimiz oturduk. Sımsıkı sarıldım ona. Adın ne diye sordum Coşkun dedi.

Biraz utangaçtı kendisi. 7. Sınıfa gidiyormuş. Derslerin nasıl dedim iyi dedi. Takdir, teşekkür var mı? dedim o da benim yok ama kardeşimin var dedi. Ben güldüm o da güldü. Her gözümü kapattığımda görebiliyorum o tebessümü. Birlikte sunumu izlemeye devam ettik. O ara Coşkun'un ellerine gitti gözüm. Kurumuş ve sertleşmiş eller. Diğerlerinin ki gibi. Ellerinden tuttum sımsıkı.

Sunum bitip de yurtlara geçtiğimizde artık yeni bir görevimiz vardı. O akşam perşembeydi ve çocuklar bir gün sonra evlerine gideceklerdi. Bizim görevimiz de onları 1 gün etkinlikler için kalmaya ikna etmektir. Bazı çocuklar ben zaten kalıcam abi diyerek bizlere gülümsüyor, bazıları ise gitmem gerek diyordu sadece. Coşkun da onlardan biriydi. Kalmasını çok istiyordum. Belki kalır da derslerini düzeltir diye düşünüyordum. Ama o ısrarla kalamam diyordu. Neden diye sordum o da bana "ooo abi evde yapılacak bir sürü iş var" dedi ve saydı birer birer parmaklarıyla "inekler güdülecek, atlar yemlenecek, atın altı temizlenecek, ahır temizlenecek ..." Kal diyemedim bir daha.

Sabah olup aşağıya indiğimizde çocukların çoğu valizleriyle sıradaydı. İnsan üzülyordu biraz. Servisleri öğlen gibi geliyormuş, atlayıp gideceklerdi. Yapacak bir şey yoktu. Hep birlikte kahvaltıya gittik.

Kahvaltıda Nevzat ile birlikteydik. Birlikte hoş muhabbetle güzel bir kahvaltı yaptık. Ardından da doğruca sunuma geçtik. Sunumun

ortalarındaydık ki iki adam içeri girdi ve çıktı hemencecik. Ardından en arkadan birkaç çocuk da eşyalarıyla birlikte kalktı. Adamların peşinden gitti. Arkadaşlarının gittiğini gören Coşkun da hemen yerinden kalkıp dışarı çıktı. Peşlerinden de ben gittim. Ama kapıdan çıkar çıkmaz Coşkun'un ağladığını gördüm. Elini yüzüne kapatmış hüngür hüngür ağlıyordu. Gittim yanına ve neden ağladığını sordum. Söylemedi ittirdi beni. İlerilere doğru gidip etrafa bakındı. Arkadaşlarını ve o iki adamı aradığı belliydi. Sonra söyledi: o iki adam onların köyündenmiş ve çocukları alıp köye götürmüş. Coşkun da gidemediği için gözyaşı döküyordu. Evini, ailesini

Resim 4. Birileri gelmiş, bir sürü abi abla, sadece bizim için geldiler, bizim için... Bunun anlamını merakla, heyecanla, sabırsızlıkla bekleyen gözlerde görebilirsiniz... Hayır hayır, bunlar göl kıyısında balık yemeye gelmemişler...

özlüyordu, onu bekleyen işler vardı, babası ne derdi? Onu en iyi Eylül'den dönenler olarak bizler anlarız diye düşünüyorum. Özlemeyi... Coşkun'u teselli edip içeri girdik birlikte izledik yeniden sunumu. Hiçbir şeye değişemeyeceğim anlardı.

Sunum bitince doğruca sınıflara geçtik ve etkinliklere geçtik. O kadar meraklı, heyecanlı ve güzel gözlerle bakıyorlardı ki insana hepsi tahta da gösterdiğim güneşten farksızdı ve bu girdiğim her sınıfta aynıydı. Sonsuza kadar onlarla öylece kalmak. Daha ne isteyebilirdi ki insan. Ama zaman geçiyordu, öğle yemeği vakti gelmişti. Yemek için yemekhaneye giderken tam okul kapısının içeri tarafında Coşkun'u ve arkadaşını gördüm yine. Coşkun yine ağlıyordu. Zannediyorum ki şu ana kadar hiçbir gözyaşı onun gözyaşlarının taşıdığı özlemi taşımamıştır. Zaten bir bir yere düşüyorlardı damla damla. Omzuna attım elimi, bu sefer itmedi beni. Arkadaşına sordum nesi var diye. Servis gelmedi diye ağlıyor, öğretmenini arıyor dedi ve ardından ekledi "ilk hafta burada zor olur, 3 ay ailenle kalırsın gelince çok özlersin". Ne diyebilirdim ki. O ara Akif abi geldi ve Coşkun'u top şişirmeye ikna etti. Bende yemekhaneye koştum Coşkun'a ekmeğin arasına köfte alabilmek için. O ara öğretmenini gördüm, etrafındaki çocuklara bütün servisler akşam 9 da gelecek

Resim 5. Bir hafta geçti, gün akşam oluyor memleketimin bir ucunda... Akşam çökmeye durdu... Henüz kış bastırmamış hava güzel, bir de taaa Ankara'dan abiler ablalar gelmiş, hem de bu akşam teleskop kuracaklarmış 14 sene önce kurdukları gibi, nasıl birşey bugün okul başladı, sanki piyango gibi çocukların keyfine diyecek yok..

diyordu. Bunu nasıl söylerim ona diyerek aldım ekmeği Coşkun'a koştum. Susmuştu artık. Ekmeğini alıp yemeye başladı. Bitirdikten sonra da benimle yemekhaneye geldi ve yememi bekledi yanı başımda. Ardından yeniden başladık etkinliklere. Etkinlikler tamamen bittiğinde ise sıra dışı etkinliklerdeydi. Coşkun'la birlikte frizbi oynadık. Sonra o futbola geçti. Bende ip atladım. Birkaç kişi atladıktan sonra halat çekiyoruz diye bağırılıyor tüm okul halat çekiyorduk. Ardından bir de uçurtma havalanmasını mı göğe doğru, masal gibiydi.

Akşam olduğunda ise önce sunum yapıldı sonra sandalyeler kenarlara çekilip akşam eğlencesi yapıldı. Bir gün önce Metehan sayesinde öğrendiğimiz şemmamme halayına başladık yine Metehan ile. Horon çektik Demir'le, Nevzat'la. "Hayat bayram olsa" ile eğlendik, hem de Coşkun ile birlikte. Tam o an bir çocuk geldi koşturarak "Coşkun, bizim servis geldi koş" dedi. O da koştu gitti. Bende peşinden koştum. Ayrılığa, vedaya dair hiçbir şey yoktu o ana kadar. Dondurulmuş duygulardı hepsi. Belliydi aslında yavaş yavaş eriyecek ve özlem diye gözlerden akacaktı damla damla. Evet servis gelmişti. Çocuklar tek tek biniyorlardı. Hepsiyle tek tek vedalaşmaya başladım. Coşkun çantalarını getiriyordu içerden koştura koştura. Vedalaşmak çok ama çok zor oldu. Bir daha göremeyecek olma duygusu dayanılmazdı.

Dayanamadım, kaçtım oradan. Eğlenceye gittim yeniden. Ama yine dayanamadım. Merak ettim, acaba gittiler mi diye... Koştum tekrardan onun yanına. Coşkun'un gidişiyle sevgi dolu bir masumiyet, insanlıkla ilgili tüm güzellikler adeta beni terk ediyordu

Resim 6. Ben hatırlıyorum bu Aydın amca'yı, 4 sene önce bizim okula gelmişlerdi... Hani 12 kişiydik köydeki okulumuzda, bir anda çıkıvermişlerdi otobüsle... Deneyler yaptılar, bir de bizlere hediye vermişlerdi, unuttur muyum... Hiç haberimiz olmadı, keşke öğretmenimiz yazsaydı, demek Ankara'ya bile gelebilecektik, tühh.

El sallayarak gönderdik hepsini. Gittiler. Arkamı

döndüğümde de zaten herkes dışarıdaydı. Diğer çocuklarda gidiyordu. Allah'ım ne kadar da zordu. Onlarla da vedalaşıp gönderdik.

Aynı güneş, yeni bir sabah, yeni bir gün, yeni çocuklar. Sıradaki okulumuz çok özel bir okul idi. Projeye gelmemi sağlayan en büyük nedenlerdendi bu okul. Çünkü İlkay 2017 Yaz Bilim Okulundan çocuklar vardı bu okulda. Necdet vardı. Vasıf vardı. Vasıf benim grubumdaydı. O kadar güzel, o kadar masum bir çocuğu ki gözünüzü ondan almanız çok zor. Sesi hala kulaklarımda. O kadar hoş konuşurdu ki

ne anlattığını unutup sadece onu dinlerdiniz, sesini. Sizi alıp götürürdü. İşte bu çocukların okuluna giden otobüsteydik artık. Aynı heyecanı paylaşıyorduk çocukları tanıyanlarla. Önlere doğru gittim otobüste yolları izlemek için. Sonra Hüseyin hocamıza sordum “hocam okulda kaç çocuk var” diye “sıfır” dedi. Sadece sıfır. O sıfırın içinde Vasıf da vardı. O kadar çok istemiştik ki onu görmeyi, onun o güzel sesini bir kez daha dinleyebilmeyi. Ama olmadı. Düşünün, takvim yapraklarını Vasıf’ı görecekmiş, çok az kaldı diye koparıyorsunuz, ona kalan saatleri dakikalara bozdurmaya çalışıyorsunuz heyecanla. Ama o sadece yoklukta yani sıfır da var oluyor. Ne büyük bir travma. Her şeyi içime atıyor yolu seyre dalıyorum hayal kırıklığımla.

Okula vardığımızda yeni gelmiş birkaç çocuk karşılıyor bizi. Bir elin parmağını geçmez. İşte en çok bu yoruyordu insanı. Otobüsten indim o çocukların içinde Vasıf’ı aradım ama yoktu. Müdürü buldum o ara. Kesikpınar’dan yani Vasıf’ın köyünden çocuk gelecek mi diye sordum. Evet 4 kişi gelecek bir velinin aracısıyla dedi. Çok mutlu olmuşum. Arayabilir misiniz peki dedim, aradı. Ancak yanlış kişiyi aramış. O kişi ile konuştu. Benim ise etkinliğim vardı koşarak sınıfa gittim. Merkezden gelen çocuklar ile birlikte kalabalık bir sınıf olmuştu. Hepsi de çok çok güzeldiler.

Zil çalıpta teneffüs olunca hep birlikte dışarı çıktık. O ara koridorda müdürü gördüm.

Sordum hocam geliyorlar mı? aradınız mı? diye, araç sıkıntısı olduğundan gelemeyecekler dedi. Kaç km

buradan orası dedim 5-6 dedi. Yürüyerek gidip görmek istedim, bir taksiye atlayıp getirmek istedim, birine rica etmek istedim oradaki çocukları getirebilmesi için ama artık çok geç dediler. Hem 5-6 km de değilmiş. 25-26 km imiş. Anladım artık kısmet değilmiş. Bir kez daha gözlerim boşlukta kaldı. Devam ettim etkinliğime.

Bu sefer koridorda Necdet’i gördüm. Kucakladık birbirimizi. Biraz büyümüşü Necdet. O da çok hoş bir çocuktü. Avukat olacaktı ilerde. Haksızlığa tahammül

Resim 7. Etkinlik nedir merak ediyorsunuz. İLKİYAR’ın en kıymetli etkinliği çocuk edebiyatı, çünkü kitap okumayı sevsinler istiyoruz... İkincisi de geleceğe mektuplar... Hayal dünyalarını geliştirsinler arzumuz... Kimbilir ne yazıyorlar, ne olacaklar? Bir sonraki sene yazdıkları kendilerine gidecek...

edemiyorum diyordu hep, ne olursa olsun haklıyı savunurum diyordu. Saat 2-3 gibi bitirmiştik buradaki etkinliklerimizi. Bu okuldan çok farklı bir şekilde ayrılmak istiyordum ama olamadı. Yavaş yavaş ayrıldık okuldan.

Merkezden biraz dışarıda çok güzel bir okul idi burası. Çivilerle birlikte tek tek tanışmaya başladık çocuklarla. Adaşımı buldum orada. İkimizin isminin de Ali olduğunu duyunca çok sevinmişti, gülümsüyordu bana. Mehmet ile tanıştım. O da profesör olmak istiyormuş.

Akşam yemekleri yenildi. Gece sunumu izlendi. Sabah da erkenden kalkılıp etkinliklere başlandı. Yine bir yolculuk evrenin ucuna doğru. Yolcuların hepsi birbirinden güzel. Zil çalındı sıra koridor deneylerinde. Son etkinliğime gidiyordum, beşlere. Sercan ve Bertan vardı bu sınıfta. Sınıfta bir o yana bir bu yana koşturuyorlar, yerlerinde duramıyorlardı. Sercan yanıma gelince tuttum kolundan birazcık, elimi omzuna attım. Sakinleşti. Her şey apaçık ortadaydı. Özlemi vardı, ilgiye ihtiyacı vardı. Etkinlikler bittiğinde herkes dışarıda oyun oynuyordu. Ayşe ile Cengiz ile voleybol oynadık. Mehmet ile ip atladık. O sırada Sercan'ı gördüm. Okulun duvarında tek başına oturuyordu. Yanına gittim. Biraz ailesi hakkında konuştuk. İki amcası ile aynı evi paylaşıyorlarmış. Bir amcasının dört, diğerinin altı çocuğu varmış. Kendileri de üç kardeşmiş. Kardeşlerine abilik yapıyormuş. Babası şoförmüş genelde de şehir dışına çıkıyormuş. İlgiye açlığı ağızından çıkan her kelimenin altında idi. O ara birazcık yağmur serpiştirdi. Gel kapalı bir yere geçelim dedim. Bu ne ki, ben danaları güderken ne yağmurlar altında kalıyorum dedi. Sonra neden burada beklediğini sordum. Yarın kantin açılacak, herkes kantine koşturacak, bende babamı bekliyorum bana para getirecek dedi. Hiç parası yokmuş. Baban okula başladığında para vermedi mi dedim. Verdi dedi. Kaç para verdi dedim. Sol elinin işaret parmağını kaldırdı sadece. 1 lira demek istiyordu. Ve yine babasını bekliyordu kilometrelerce öteden 1 lira için. Evet 1 lira. Bir liranın değeri nedir ki bizim gözümüzde. Nelere vermiyoruz ki 1 lirayı. Herkes akşam yemeğine giderken o

Resim 8. Dünyada sorunlar ne zaman ortadan kalkar, insanın doğduğu coğrafya kaderini belirlemezse... Bu güzel çocuklarımızın önünde tüm kanallar açık olabilmeli... Şimdilerde uzaktaki ilk yar'larımızın daha çok şansı var gibi çünkü teknolojinin etkisini daha az hissediyorlar...

gelmek istemedi. Babam gelmeyecek biliyorum desede beklemek istiyordu. Beraberce gittik yemeğe. O sırada utangaçlıkla benden 1 lira istedi. Çok istesem de vermeyi; veremedim. Sana verirsem diğer arkadaşların üzülür diyebildim sadece.

Yurtlara geçtiğimizde masal okumak için oda arıyordum ki Sercan odasından çıktı ve koridorda beni gördü. Hemen koştu, geldi yanıma. Hiçbir şey demeden tuttu elimden ve beni odasına götürdü. Odasında Çiya abi bir hikâye okuyordu. Sercan yerine yattı, bende yanına oturdum. Uyuyana kadar bekledim.

Ancak o akşam içim içimi yedi çantasına ya da yastığının altına birazcık para koymak için ama yapamadım. Çünkü sadece Sercan değildi yarın kantine koşamayacak. Eminim bir sürü çocuk vardı onun durumunda. Sercan'a yapmak istediğimi onlara da yapmasam çok büyük haksızlık olurdu. O yüzden yapmadım. Sabah olunca sıradaki okul için yeniden otobüsteydik. Bizleri arkamızdan su dökerek yolladılar. Bir hafta bitti, kuş oldu gitti, sırada bizi bekleyen okulumuza...

Öğrenciler yeni yeni geliyorlardı okullarına. Çoğunun velisi yanında, valizler ellerde. Birçok ayrılığa şahit olduk bu okulda daha başlamadan. Hemen sıraya geçtik çocuklarla ve ardından sunuma. Etkinliklere geçtik sunum sonrası. Etkinlikler bitince de dış etkinliklere. Yine ip atladık burada da. Tabi halat her zaman peşinden geldi. Mustafa abi ve Berkan ile basketbol oynadık. Mehmet ve Abdullah ile tanıştım. İkiside beşe gidiyorlardı. Yeni başlamışlar Yibo ya. Hiç ayrılmıyorlardı birbirlerinin yanından. Birinci sınıftan beri aynı sınıftalarmış. Abdullah okul birincisi olmuş Mehmet ise ikinci. Aralarında tatlı bir rekabet de varmış. Ellerini birbirlerinin omzuna atmış geziyorlardı bahçede.

Resim 9. Çocukların arasında o kadar kabiliyetliler çıkıyor ki, şaşırıp kalıyorsunuz; ayağındaki çemberi o kadar uzun süre çevirerek kosabildi ki...

Sabah uyandıığımızda yeniden yollara düştük, güzel ilk yar'larımıza doğru. Okula vardığımızda çocuklar bahçede bir o yana bir bu yana koşturuyorlardı.

İlkokul da vardı bu okulda. Hem de mavi önlüklüydü hepsi. Çok tatlı gözüküyorlardı. Otobüs okullarına girince dosdoğru bizlere koştular. Elimizdeki çivileri alıp çözmeye başladılar. Ardından sabah sporuna geçtik. İlk kez tavuk civciv oyununu kazandım bu okulda. Sunuma geçip daha sonra etkinliklere başladık bu okulda. Akşam olupta tüm etkinlikler bitince uyumak için başka bir okula gittik. Bir

gün önce vedalaştığımız çocuklar sabahleyin bizleri görünce şaşırılmışlardı. O gün de orada olacağımızı zannetmişlerdi. Ancak kahvaltayı yapıp yola çıktık. Bu seferki durağımız Merkez idi.

Merkez deki çocuklar pek hareketliydi. Burada da etkinliklerimize başladık. Yeni yolcularımızla birlikte evrende dolaştık. 8-9 gibi de tüm etkinliklerimizi bitirmiştik.

Sıradaki okulumuzla Ankara'ya yaklaşmaya başladığımız hissediyordum. Aslında burada iki farklı okul vardı. İki okuluda birleştirip spor salonuna geçtik sunum için. Sonrada tekrardan başladı etkinliklerimiz. Fehmi adında bir çocukla tanıştım. 5'e gidiyordu ama hidrolik sistemlerden, pistondan, paralel evrenlerden bahsediyordu bana. Bir tenffüs arasında da bir kâğıt sıkıştırdı elime. Kendi hidrolik sistemiyle tasarladığı bir robotun çizimiydi. Hatta gece sunumuna giderken ne yapıyorsun soruma yeni projem hakkında düşünüyorum diye yanıt vermişti. Şaşırdım.

Sıradaki okulumuz biraz daha güneyde idi. Burada da harika çocuklar var idi. Hepsi birbirinden güzeldi. Etkinliğimi merakla dinlediler. Dış etkinlikler sırasında da Saniye'nin frizbideki başarısı beni şaşırtmıştı. İlk kez oynamasına rağmen çok iyiydi. Arada bir gülüyordu. O kadar güzel gülüyordu ki hayran kalmamak imkânsız. Buradaki etkinliklerimizden sonra yeni bir okul için uykuya daldık.

Artık son okuldaydı sıra, yani biraz daha

güneye gidecektik. Tepelerin arasında bir okul. Karşı dağlarda tren yolu, tüneller. Biz o okula varıp, harika çocuklarla tanıştığımız sıra bir ses: tren sesi ve tren. Tünelden çıkıyordu yavaş yavaş. Havada hafif çiseleyen yağmur. Tam arkamızda oluşan gökkuşağı. Okulun bahçesinde top oynayan çocuklar. Birbirleriyle yarışan at ve eşek. Masallarda anlatılan bir sahne gibiydi.

Resim 10. Gönüllülerimiz eğleniyor mu? Hayır hayır Barış'ın muhteşem bir gösterisine tanık oluyoruz, ne kadar hızlı çevrilirse çevrilsin Barış ipe yakalanmadı, Zeynep ip çevirmekten yoruldu

Bir gün sonra uyanıp hemen etkinliklere başladık. Son kez biniyordum uzay

gemisine bu Eylül'ün son çocuklarıyla. Hepsi merak doluydu. Sorular soruyorlardı durmadan. Hepsini cevaplamaya çalıştım. Misafir olarak gelen ilkokullarla yağ satarım bal satarım oynadık. Etkinlikler bitince de maça başladık hemen Abdülkadir, onun kardeşi Abdullah, Mehmet ve ben. Sonra koştuk gece sunumunu izlemeye. Ayrılık vakti geldi yeniden.

Son çocuklardan da ayrılıyorduk artık.

Eylül'den ayrılıyorduk.

Bütün çocuklar gidince bizde bindik otobüse. Yollar bizi bekliyordu. Bitmişti koskoca Eylül projesi. İçimde büyük mutluluklar, büyük özlemler, büyük hayal kırıklıkları ve büyük umutlar, umutsuzlukların arasında. Otobüste anlamıştım: İlkyar da Eylül Başka Olurmuş.

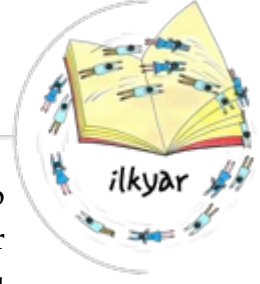
Sevgiyle, Sağlıkla
Ali Sülük

*Resim 11. Orhan, Ali, Çiya hangisinin takımı kazandı bilemiyorum ama banko Orhan...
Müdür bu çıplak tepelerde ağaç yetiştirmenin önemini ve güçlüklerini anlatırken,
"Geçen sene çocuklarla beraber diktiğimiz çam fideleri, hem de yetişkindi, hem de 500 taneydi...
Ne oldu biliyor musunuz? Biz yaz tatiline giderken okulun bahçe kapısını sıkı sıkıya kapamıştık... Tatil dönüşü ağlayacak duruma geldik, bahçe açılmış hayvanlar bütün çamlarımızı bir güzel yemiş...*

İki hafta nasıl da bitiverdi? Son günün son akşamı... İçimiz de bir burukluk, uzaktan seyrediyoruz... Bir Eylül daha bitiverdi... Oysa bir ütopya her zaman beynimizde... Hiç gelmesek Ankara'ya, gidilmemiş bir okul kalmasa, eli tutulmamış bir ilk yar'ımız bile kalmasa... Özlem duygusu insanın burun direğini sızlatıyor... Umarız 23 Nisanda görürüz bir kısmını, Yaz Bilim ve Sanat Kampında görürüz diğer kısmını, o zaman biraz hasret gider... Yeni Eylül başlar, şimdien hesaplarını yapmaya başladık bile..

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İlkyar'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLKYAR

Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68

Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26

Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17

Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01

(*) ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde, son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına “Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı” yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD'den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi:

- <https://turkishphilanthropyfunds.givecorps.com/projects/34912-lk-ret-m-okullarina-yardim-vakfi-ilkyar-ilkyar-projects>

2. E-postalarınızda www.ilkyar.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İlkyar'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ilkyar.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İlkyar izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.

Resim 12.

“Abi şuna bak ya...

Olacak şey mi bu?

Yoksa gözüme mi bir şey oldu?

Yoksa beynime mi bir şeyler oldu?

Abi bu duygum geçici değil mi?”